

Fransien DEBEVER

Verpleegkundige in Wijkgezondheidscentrum

Geboren in Pittem als jongste van tien, weet Fransien DEBEVER natuurlijk hoe het is rekening te houden met je medemens. Toen ze afstudeerde als verpleegkundige, was er geen plaats voor haar in West-Vlaanderen. In Brussel wel. Haar ouders toonden haar hoe zich in te zetten voor mensen aan de rand. Dat leerde ze ook in onze hoofdstad en doet ze nog steeds, in haar werk en vrije tijd in Vilvoorde.

‘Leven met minder geld maakt me zeker niet minder gelukkig’

Tom HEYLEN

Stilzitten is aan Fransien DEBEVER niet besteed. Werken van negen tot vijf evenmin, al kan ze werk en thuis goed gescheiden houden. Aan vrijwilligersinzet is er geen gebrek. „Ik waag geen poging om mijn engagementen op te sommen, maar mensen in nood moeten worden geholpen. Alles kan ik niet, al had ik vroeger wel die overtuiging.” En de volhouder wint, want Fransien kan wel ‘neen’ zeggen, maar zegt liever ‘ja’.

–Van Pittem naar Brussel, vanwaar die grote stap?

Bij mijn ouders was dienstbaarheid een vaste waarde. Haast wekelijks liep bij ons een landloper aan. Mijn moeder hielp hem waar ze kon. Ik wilde dus ook iets studeren om mensen te helpen. Verpleegkunde was dan een bijna vanzelfsprekende keuze. Toen ik afstudeerde, bleek West-Vlaanderen echter overspoeld door verpleegkundigen. Armoede vond ik ook toen reeds een onrecht, en ik trok naar Brussel. Mijn ouders zagen dat niet zo zitten, maar lieten me gaan. Mijn neef, pater Wilfried Rossel, woonde toen bij de oblaten in de noordwijk van Brussel en daar mocht ik enkele maanden verblijven. Ik solliciteerde bij zuster Leontine in het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan, en kon er aan de slag bij de nierpatiënten.

–En u bleef dan maar in het Brusselse?

Helaas bleek ik allergisch voor tal van ontmettingsproducten, waardoor ik van de afdeling nierdialyse werd overgeplaatst naar het onthaal. Intussen had ik ook mijn man, Luk, leren kennen. In Lourdes nog wel. Hij was er brancardier en ik was er als verpleegkundige. Op Lourdesbedevaart gingen we nog tot vóór enkele jaren, met Vlaanderens Bedevaarten en nadien met de Boerenbond. Wegens tijdgebrek gaan we niet meer, maar ik hoop er nog te komen.

We huwden en verhuisden naar de zuidwijk. Luk was er catechist en ik sloot me daarbij aan. We huurden er een appartementje. In het huurcontract stond zelfs dat we er met maximaal vier mochten wonen. Toen ik ons vierde kind verwachtte, werd het echt te klein. Onze drie jongens hadden ruimte nodig. Dat werd pijnlijk duidelijk, toen bij een partijtje voetbal in huis een kast sneuvelde. Een vriendin vond het huis waar we nu wonen. „Een huis met een



Gesteund door haar man en vele anderen, en met God aan haar zij. Op Fransien kunnen velen rekenen. © Herman Ricour

grote tuin, echt iets voor jullie”, klonk het enthousiast. En inderdaad, maar nu is onze tuin toch wel een beetje te groot, maar toch nog plezierig.

„Ik wilde iets studeren om mensen te helpen. Verpleegkunde was dan een aangewezen keuze”

–U zocht daarop ook een andere baan?

Bij de komst van de kinderen ging ik deeltijds werken. Mijn allergie werd steeds erger. Ik kon dus niet blijven in Sint-Jan. Ik werkte nog een tijdlang in enkele rusthuizen, eerst nachtdienst, later dagdienst. Uiteindelijk moest ik stoppen vanwege mijn beroepsziekte en ging ik herscholen. Zo kwam ik terecht bij het Plaatselijk Werkgelegenheidsagentschap (PWA) in Vilvoorde, waar ik vooral op de sociale dienst actief was. Ik herkende er gelijkennissen met de armoede in Brussel. In mijn eerste jaren in

de hoofdstad deed ik veel vrijwilligerswerk in de kansarme buurten. Ik leerde ook Walter Corneillie kennen, de redemptorist die zich het lot aantrok van de kansarmen in Brussel-Centrum.

Anderhalf jaar geleden startte in Vilvoorde een nieuw wijkgezondheidscentrum op. Ik kon er aan de slag. De middelen waren beperkt en we startten allen met anciënniteit nul én tegen het minimumloon. Velen verklaarden me gek, maar je kunt leven met minder geld. Ik ben daarom niet minder gelukkig.

–En dan zijn er nog uw talrijke vrijwilligersengagementen.

Inzet voor anderen kreeg ik, zoals reeds gezegd, van mijn ouders mee. Met katholieke wortels thuis hoorde dat gewoon bij het leven. Ik beschouw het al mijn hele leven als een onrecht dat sommigen minder kansen krijgen. In Brussel kon ik niet naast de kansarmoede heen, dus probeer ik deze mensen te helpen. Voor Broederlijk Delen en Welzijnszorg zetel ik in de projectencommissie. We bestuderen projectaanvragen en kijken hoe we kunnen helpen. Bij Ziekenzorg werk ik momenteel mee aan

de verruiming van de werking. We kiezen ervoor niet enkel aan christenen zorg te bieden. Voor de lokale kernen bereiden we een zingevingsmap voor, over de grenzen van ons eigen geloof.

Ook in de KAV werk ik op provinciaal niveau mee aan de verruiming van de beweging. Marokkaanse en Afrikaanse vrouwen in Vilvoorde waren al aanwezig op enkele bijeenkomsten. Ze komen graag terug en we leren elkaar kennen.

–Hoe houdt u die drukke agenda vol?

Ik kan niet blijven stilzitten. En gaat het eens wat minder, dan denk ik aan Jezus' woorden: „Meisje, sta op.” Maar ik doe het niet in m'n eentje. God gaat overal met me mee, dat merk ik.

Luk en ik zitten ook al bijna dertig jaar in een basisgroep, overgewaaid uit West-Vlaanderen waar dat meer voorkomt. Met twaalf komen we wekelijks op woensdag samen. We dragen elkaar in ons engagement. De oudste deelnemers zijn een koppel ouder dan tachtig. Ze verblijven in het rusthuis, maar we zorgen dat ze er elke keer bij zijn. Er moet al iets erg gebeuren, alvorens iemand wegblijft.